

«L'ànima de l'univers [...] s'assembla a l'ànima d'un gran arbre
que, sense fatiga i silenciosament, en governa la vida»

PLOTÍ, *Ennèades* (IV,3,4)

Respira el món en el silenci de la fulla;
el vent,
l'onatge de la llum
l'ha despresa de l'arbre.

Respiro el món fluïnt,
la vida ressorgint-se.

La fulla brotarà de nou
a la mateixa branca
quan s'acompleixi el cicle,
i així, any rere any,
esdevindrà, sempre igual i diversa,
en la quietud de l'arbre.

Ressona, lleu, sense fi,
l'univers bategant.

Més enllà de la llum,
les arrels sense temps,
el cel inaccessible.

Tot és u i és arreu.

«Tot passa en el silenci»
PLOTÍ, *Ennèades* (III,8,5)

A Antonio Hervás Amezcua

Al principi només era el silenci.

Déu no havia nascut.

Déu nasqué del silenci
per crear-hi una vida incessant,
un batec sense fi.

En sorgí l'univers
i era blau.

Existí la matèria
la Terra esdevenia.

I hi hagué l'horitzó
i un Sol roig hi desava la llum
mentre uns ulls aprenien el somni
i la nit caminava entre els cossos.

Més enllà de la por,
més enllà de la veu,
al cor del món,
només viu el silenci.

«Nosaltres mateixos som part de l'univers»

PLOTÍ, *Ennèades* (II,3,7)

La nit em torna el món,
la llum pura del cel
ja no m'oculta els astres,
i aquest neguit de fer
on em capbusso
ha deixat d'amagar-me
el meu gest més autèntic.

Tanco els ulls,
m'aturo en unes mans,
als llavis on em deso:
el plaer que anhelàvem.

L'amor em despulla,
em lliura el do
de la fragilitat.

Abandono el meu somni.

Nu de temps,
nu de mots.

El demà ja no pot encalçar-me.

Som de nou, dins la nit,
parts d'un cos sense fi.